

Už žádný
verše

o zvířátkách

ed. Petr Gojda, Olga Stehlíková

Co když

Jitka Breť Srbová

Až vyrostu, bude to nejspíš v úterý,
hlavně nechci mít úplně ve všem jasno.

Chci cestou do práce sníst cíp ranní oblohy,
a když kvetou topoly, tak si všímat chmýří –
jo, já vím, že je to slovo vyjmenované,
a když v něm spáchám chybu, tak co se přesně stane?

A co když chmýří poletí víc měkce?

Mami, to byl vtip. Někdo ale vážně nemá na češtinu vlohý.
Na mobilu kontroluješ mail, ten strojek na úlohy,
které si pak musíš sama podepsat,
pojd' si se mnou radši povídat!
Do krabice s prací ti zatím nasadíme myši.
Až si srovnám, co jste mi s tátou stihli vysvětlit, zeptám se:

a musí to tak být?

Až se zvětším ještě o půl hlavy,
až se můj mozek vzpamatuje z dělení dvojčiferným číslem,
vypnu data, jako vážně, a vydám se pěšky do další kapitoly.
Jsou v ní vztahy. Má tvar šnečí ulity
a ani trochu v ní nefunguje navigace.
Nechápu, proč nejsou školy na to, co dá nejvíc práce.
Třeba na soucit. Musí se s ním člověk narodit?
Anebo na smutek, když na mě padne jako deka.

To se čeká, že to jen tak dáme?

A promiň, že vyrůstám už zase z bot.

Ilustrace — Michaela Pelz

Za návod, jak zvládnout sami sebe,
upeču ty *nejvíc nejlepší lívance*
(klid, já vím, jak to správně říct),
a pak vás vezmu do botanické zahrady, na hady,
no tak to bude zoo, ale tam jsou taky kytky.
Jde hlavně o kus světa zatím v bezpečí.

Až mi ofina odroste, natočím si vlastní FAQ,
a jak všichni vědí, otázky jsou víc než odpovědi.

Až se mi mozek ještě o kus vyvine,
nacpu si tam celý glóbus nad postelí, tu kouli plnou kytovců a nadějí.
Vypadá moc krásně, bohužel jen zdálky – ty války, to jako vážně?
Když se pohádám, tak se pak omluvím,
takhle mě to naučili dospělí,

takže to snad sami taky věděli?

Až já budu přesně vědět, čeho se mám bát,
dám najevo, čeho se bát *nechci*.
Zatím chápu dělení na dobré a na špatné věci.
Nešlápnout na kopec jehličí, kde žijí lesní mravenci.
Neříkat to, co pak nejde vrátit. Zatím mi to přijde jasné.
Copak ten přehled můžu ztratit – až vyrostu?

A vám se to stalo?

Fakt toho na mě není málo.
Až dostanu rozum, tak doufám, že rozum z toho neztratím.
Až mě přejde puberta, až bude můj duševní vývoj ukončený –

Každou chvíli mě tu někdo straší časem!
Mám chuť na to říct:

a co když má cenu to, kdo *já jsem*?

Co když jsme všichni *vyrostlí*, prostě jen svým narozením?
Co když je chyba říkat, že se časem změním?